

[...]

2. Επειδή, με την πρώτη από τις κρινόμενες αιτήσεις, ο Δήμος Φθιώτιδος ζητεί την ακύρωση της σιωπηράς απορρίψεως της ενώπιον του Υπουργού Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε. προσφυγής του κατά της 3021/12.10.2000 αποφάσεως του Νομάρχη Φθιώτιδος, για την εκμίσθωση στην θαλάσσιας εκτάσεως στην ανωτέρω θέση. Με την δεύτερη αίτηση, ο αυτός Δήμος ζητεί την ακύρωση της 1222/7.11.2000 αποφάσεως του Νομάρχη Φθιώτιδος, για την εκμίσθωση στην ... Α.Ε. θαλάσσιας εκτάσεως στην ανωτέρω θέση. Τέλος, με την τρίτη αίτηση ο αυτός Δήμος διώκει την ακύρωση της 2689/25.7.2001 αποφάσεως του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Στερεάς Ελλάδος, περί εγκρίσεως περιβαλλοντικών όρων για την προαναφερθείσα μονάδα ιχθυοκαλλιέργειας.

3. Επειδή, οι αιτήσεις αυτές ακυρώσεως, οι οποίες ασκούνται, κατά τον νόμο, άνευ καταβολής παραβόλου, εισάγονται ενώπιον της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, κατ' άρθρο 100 παρ. 5 του Συντάγματος, κατόπιν εκδόσεως της υπ' αριθ. 893/2004 παραπεμπτικής αποφάσεως του Ε' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, λόγω της κρίσεως από τον τελευταίο αυτό δικαστικό σχηματισμό ως αντισυνταγματικής της διατάξεως του άρθρου 18 του ν. 2732/1999.

4. Επειδή παραδεκτώς παρεμβαίνει υπέρ του κύρους της αδείας εκμισθώσεως και της πράξεως εγκρίσεως περιβαλλοντικών όρων η εταιρεία

5. Επειδή, οι κρινόμενες αιτήσεις είναι συνεκδικαστέες λόγω συναφείας.

6. Επειδή, πρέπει να θεωρηθούν ως συμπροσβαλλόμενες με την πρώτη αίτηση η απόφαση 3021/12.10.2000 του Γενικού Γραμματέως Περιφέρειας Στερεάς Ελλάδος περί προεγκρίσεως χωροθετήσεως της μονάδας και με την τρίτη αίτηση η εκδοθείσα πριν την κατάθεση της αιτήσεως ακυρώσεως 22724/5476/29.10.2001 απόφαση της Υπουργού Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε., με την οποία αίρεται ο χρονικός περιορισμός για τις πλωτές εγκαταστάσεις της επίδικης μονάδος ιχθυοκαλλιέργειας.

7. Επειδή ο αιτών Δήμος, στην περιφέρεια του οποίου ευρίσκεται η επίδικη μονάδα, με έννομο συμφέρον και εμπροθέσμως ασκεί τις κρινόμενες αιτήσεις, επιδιώκοντας την απομάκρυνση της μονάδος αυτής με σκοπό την προστασία του θαλάσσιου και χερσαίου περιβάλλοντος, είναι δε απορριπτέοι οι περί του αντιθέτου ισχυρισμοί της παρεμβάσεως. Εξάλλου, η έκδοση αδείας λειτουργίας δυνάμει των προσβαλλομένων πράξεων δεν καθιστά αλυσιτελή την άσκηση των αιτήσεων ακυρώσεως, όπως αβασίμως προβάλλει η παρεμβαίνουσα εταιρεία, εφόσον η λειτουργία της μονάδος εξαρτάται από την ισχύ και της πράξεως εγκρίσεως περιβαλλοντικών όρων και της αδείας εκμισθώσεως.

8. Επειδή, από τις διατάξεις του Ν. 1650/1986 (Α` 160) και της 69269/5387/1990 κοινής υπουργικής αποφάσεως (Β` 678) συνάγεται ότι οι προβλεπόμενες στα νομοθετήματα αυτά πράξεις προεγκρίσεως χωροθετήσεως και εγκρίσεως περιβαλλοντικών όρων εντάσσονται στο πλαίσιο σύνθετης διοικητικής ενέργειας, η οποία ολοκληρώνεται με την έγκριση των περιβαλλοντικών όρων.

Επομένως, απαραδέκτως προσβάλλεται ευθέως η πράξη 3021/12.10.2000 περί προεγκρίσεως χωροθετήσεως, που έπαυσε να έχει εκτελεστό χαρακτήρα μετά την έκδοση της αποφάσεως περί εγκρίσεως περιβαλλοντικών όρων, καθώς και η σιωπηρή απόρριψη από τον Υπουργό Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε. της προσφυγής του αιτούντος κατά της ανωτέρω πράξεως. Κατά την προσβολή, όμως, της τελικής αυτής αποφάσεως,

παραδεκτώς προβάλλονται πλημμέλειες που αφορούν την προέγκριση χωροθετήσεως (βλ. ΣΕ 2239/99 Ολομ., 2664/01).

9. Επειδή, με τις διατάξεις του Συντάγματος, ιδίως με το άρθρο 24 παρ. 1 και 6, το φυσικό και το πολιτιστικό περιβάλλον έχει αναχθεί σε αυτοτελώς προστατευόμενο αγαθό. Τα αρμόδια όργανα του Κράτους οφείλουν να προβαίνουν σε θετικές ενέργειες για την αποτελεσματική διαφύλαξη του αγαθού αυτού και, ειδικότερα, να λαμβάνουν τα απαιτούμενα νομοθετικά και διοικητικά, προληπτικά και κατασταλτικά, μέτρα, παρεμβαίνοντας στον αναγκαίο βαθμό στην οικονομική ή άλλη ατομική ή συλλογική δραστηριότητα. Κατά τη λήψη των ανωτέρω μέτρων, τα όργανα της νομοθετικής και εκτελεστικής εξουσίας οφείλουν να σταθμίζουν και άλλους παράγοντες, αναγόμενους στο γενικότερο εθνικό και δημόσιο συμφέρον, η επιδίωξη όμως των σκοπών αυτών και η στάθμιση των προστατευόμενων αντίστοιχων εννόμων αγαθών πρέπει να συμπορεύεται προς την υποχρέωση της Πολιτείας να μεριμνά για την προστασία του περιβάλλοντος κατά τέτοιο τρόπο ώστε να εξασφαλίζεται βιώσιμη ανάπτυξη (βλ. ΣΕ 3478/00, 613/2002 Ολομ.). Περαιτέρω, από τις διατάξεις του άρθρου 24, καθώς και των άρθρων 79 παρ. 8 και 106 παρ.

1 του Συντάγματος προκύπτει ότι ο χωροταξικός σχεδιασμός ανατίθεται στην Πολιτεία, που οφείλει να θεσπίζει τις αναγκαίες ρυθμίσεις ώστε να διασφαλίζεται η προστασία του περιβάλλοντος, οι άριστοι δυνατοί όροι διαβίωσης του πληθυσμού και η οικονομική ανάπτυξη στα πλαίσια της αρχής της αειφορίας (βιώσιμης αναπτύξεως). Ουσιώδης όρος για τη βιώσιμη ανάπτυξη είναι τα ολοκληρωμένα χωροταξικά σχέδια, όπως αυτά προβλέπονται, διαδοχικώς, στον Ν. 360/1976 (Α` 151) και στον Ν. 2742/1999 (Α` 207). Τα σχέδια αυτά θέτουν, με βάση την ανάλυση των δεδομένων και την πρόγνωση των μελλοντικών εξελίξεων, τους μακροπρόθεσμους στόχους της οικονομικής και κοινωνικής αναπτύξεως και ρυθμίζουν, μεταξύ άλλων, το πλαίσιο για τη διαμόρφωση των οικιστικών περιοχών, των περιοχών ασκήσεως παραγωγικών δραστηριοτήτων και των ελεύθερων χώρων στις εκτός σχεδίου περιοχές. Μέχρι την εντός ευλόγου χρόνου ολοκλήρωση της διαδικασίας εγκρίσεως των χωροταξικών σχεδίων, είναι ανεκτός ο μερικός, χωρικός ή τομειακός, σχεδιασμός και προγραμματισμός, προκειμένου να αποφεύγεται η άναρχη ανάπτυξη, που προκαλεί υποβάθμιση και καταστροφή του περιβάλλοντος, και η δημιουργία πραγματικών καταστάσεων, που δυσχεραίνουν και υπονομεύουν την ορθολογική χωροταξία. Δεν είναι, πάντως, ανεκτή από το Σύνταγμα η αναίρεση από τον νομοθέτη, μάλιστα δε με αναδρομική ισχύ, θεσπισθείσης από τον ίδιο υποχρεώσεως εγκρίσεως συγκεκριμένης κατηγορίας χωροταξικών μελετών εντός ορισμένου χρονικού διαστήματος, εφ' όσον αυτή ισοδυναμεί με την παροχή δυνατότητας επ' αόριστον πραγματοποιήσεως των οικείων δραστηριοτήτων χωρίς ολοκληρωμένο αντίστοιχο σχεδιασμό.

10. Επειδή, με το Ν. 1650/1986, που εκδόθηκε σε συμμόρφωση προς το άρθρο 24 του Συντάγματος, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο, δηλαδή πριν από την τροποποίησή του με τον Ν. 3010/2002 (Α` 91), θεσπίζονται κανόνες, αναφερόμενοι στη διαδικασία και τις προϋποθέσεις για την εγκατάσταση δραστηριοτήτων ή την πραγματοποίηση έργων, από τα οποία απειλούνται δυσμενείς επιπτώσεις στο περιβάλλον. Ειδικότερα, με το άρθρο 3 παρ. 1 του νόμου αυτού παρέχεται εξουσιοδότηση για την κατάταξη σε τρεις κατηγορίες των δημόσιων και ιδιωτικών έργων και δραστηριοτήτων, ανάλογα με τις επιπτώσεις τους στο περιβάλλον. Στην παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι η πρώτη κατηγορία περιλαμβάνει τα έργα και τις δραστηριότητες, τα οποία, λόγω της φύσεως, του μεγέθους ή της εκτάσεώς τους, είναι πιθανό να προκαλέσουν σοβαρούς κινδύνους για το περιβάλλον, η δεύτερη κατηγορία περιλαμβάνει τα έργα και τις δραστηριότητες που, αν και δεν προκαλούν σοβαρούς κινδύνους ή οχλήσεις, πρέπει να υποβάλλονται, για την προστασία του περιβάλλοντος, σε περιορισμούς, προβλεπόμενους από κανονιστικές διατάξεις και η τρίτη κατηγορία περιλαμβάνει

όσα έργα και δραστηριότητες προκαλούν ιδιαίτερα μικρό κίνδυνο ή όχληση ή υποβάθμιση στο περιβάλλον. Περαιτέρω, στο άρθρο 4 του αυτού Ν. 1650/1986 προβλέπεται, πλην άλλων, ότι «για την πραγματοποίηση νέων ή την επέκταση των εκουγχρονισμό ή τη μετεγκατάσταση υφισταμένων έργων ή δραστηριοτήτων που περιλαμβάνονται στις κατηγορίες του προηγούμενου άρθρου, απαιτείται η έγκριση όρων για την προστασία του περιβάλλοντος, η οποία αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για τη χορήγηση άδειας εγκατάστασης ή πραγματοποίησης της δραστηριότητας ή του έργου» (παρ. 1). Κατά την παράγραφο 6 του ίδιου άρθρου 4 του Ν. 1650/1986, «Για νέα έργα και δραστηριότητες της πρώτης κατηγορίας απαιτείται προέγκριση που αφορά τη χωροθέτηση ... Προέγκριση δεν απαιτείται στις βιομηχανικές περιοχές (Ν. 4458/65) και στις περιπτώσεις που η χωροθέτηση προβλέπεται από εγκεκριμένο χωροταξικό ή πολεοδομικό ή ρυθμιστικό σχέδιο ή από τις ζώνες που καθορίζονται στο άρθρο 24, καθώς και στις βιομηχανικές, μεταλλευτικές και λατομικές περιοχές που έχουν καθορισθεί σύμφωνα με την ισχύουσα σχετική νομοθεσία». Με το άρθρο 6 παρ. 2 του Ν. 2242/94 (Α` 162) προστέθηκε στην παρ. 6 του άρθρου 4 του Ν. 1650/1986 η εξής διάταξη : «Σε κάθε άλλη περίπτωση, η απαιτούμενη βάση των διατάξεων του νόμου αυτού προέγκριση χωροθέτησης πρέπει να εναρμονίζεται με τις γενικές και τις ειδικές κατευθύνσεις της χωροταξικής πολιτικής που προκύπτουν από τυχόν εγκεκριμένα χωροταξικά σχέδια και προγράμματα, καθώς και με τις χρήσεις και τις λειτουργίες της ευρύτερης περιοχής που προβλέπονται από τα εγκεκριμένα ρυθμιστικά και πολεοδομικά σχέδια ή άλλα σχέδια χρήσεων γης. Σε περίπτωση που δεν έχουν εγκριθεί τέτοια σχέδια και προγράμματα και μέχρι της εγκρίσεως αυτών και κατ' ανώτατο χρονικό διάστημα τριών (3) ετών από της ενάρξεως ισχύος του παρόντος, η προέγκριση χωροθέτησης γίνεται μετά από συνεκτίμηση στοιχείων χωροταξικού σχεδιασμού της ευρύτερης περιοχής και ιδίως της συμβατότητας της αιτούμενης εγκατάστασης με άλλες υφιστάμενες ή προγραμματιζόμενες χρήσεις και λειτουργίες, της προστασίας των ανανεώσιμων ή μη φυσικών πόρων, των κατευθύνσεων των περιφερειακών και τομεακών αναπτυξιακών προγραμμάτων και της ανάγκης προστασίας της απασχόλησης, ούτως ώστε να τεκμηριώνεται η καταλληλότητα του τόπου εγκατάστασης της αιτούμενης δραστηριότητας και να διασφαλίζεται η βιώσιμη ανάπτυξη της ευρύτερης περιοχής». Η φράση «και κατ' ανώτατο χρονικό διάστημα τριών (3) ετών από της ενάρξεως ισχύος του παρόντος» απαλείφθηκε με το άρθρο 18 του Ν. 2732/1999 (Α` 154), με το οποίο αντικαταστάθηκε η ανωτέρω παρ. 2 του άρθρου 6 του Ν. 2242/1994, ακολούθως δε, με το άρθρο 18 παρ. 4 του Ν. 2742/1999 (Α` 207), ορίσθηκε ότι η φράση αυτή «διαγράφεται αφ' ης στιγμής ισχυσε». Τέλος, στο άρθρο 4 της κοινής υπουργικής απόφασεως 69269/5387/24.10.1990, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο, η οποία εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση και του Ν. 1650/1986, απαριθμούνται τα έργα και οι δραστηριότητες που κατατάσσονται στην πρώτη κατηγορία, υποδιαιρούμενα σε δύο ειδικότερες ομάδες (ομάδα Ι και ομάδα ΙΙ), μεταξύ δε εκείνων που ανήκουν στην ομάδα ΙΙ περιλαμβάνονται τα ιχθυοτροφεία και οι ιχθυογενετικοί σταθμοί (παρ. 1 περίπτ. ζ).

11. Επειδή, κατά την έννοια των διατάξεων του Ν. 1650/1986, ως είχαν προ της συμπληρώσεώς τους με το άρθρο 6 του Ν. 2242/1994, και των διατάξεων της κοινής υπουργικής απόφασεως 69269/5387/1990, ερμηνευόμενων ενόψει των επιταγών του άρθρου 24 του Συντάγματος, η εγκατάσταση μονάδος ιχθυοκαλλιέργειας, που από τη φύση της επάγεται οχλήσεις και για τις οικιστικές περιοχές και για το περιβάλλον, είναι επιτρεπτή, εν όψει των ορισμών των άρθρων 24 παρ. 2 και 106 παρ. 1 του Συντάγματος, μόνο σε περιοχές που εκ των προτέρων και με βάση νόμιμα κριτήρια έχουν καθορισθεί ως περιοχές, προοριζόμενες για την ανάπτυξη της δραστηριότητος αυτής. Τα κριτήρια αυτά πρέπει να ανάγονται τόσο στην ανάγκη αναπτύξεως της παραγωγικής αυτής

δραστηριότητας, όσο και στην ανάγκη προστασίας του φυσικού, οικιστικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος, ούτως ώστε η ανάπτυξη που επιδιώκεται με την εγκατάσταση της επιχειρηματικής μονάδος να παραμένει στο πλαίσιο της αρχής της αειφορίας. Μέχρις ότου δε εκπονηθούν και εγκριθούν τα ολοκληρωμένα χωροταξικά σχέδια, και εφόσον το ζήτημα του τόπου ασκήσεως της σχετικής δραστηριότητας δεν ρυθμίζεται με εγκεκριμένο ρυθμιστικό ή πολεοδομικό σχέδιο ή με Ζ.Ο.Ε., η εγκατάσταση μονάδων ιχθυοκαλλιέργειας επιτρέπεται, κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, κατ' εξαίρεση μόνον σε ζώνες αναπτύξεως ιχθυοτροφείων, εγκρινόμενες κατά το άρθρο 24 του Ν. 1650/1986, όπως ίσχυε πριν από την αντικατάστασή του με το άρθρο 10 παρ. 1 του Ν. 2742/1999, με το οποίο προβλεπόταν ο καθορισμός «ζωνών ανάπτυξης παραγωγικών δραστηριοτήτων».

Δεν συγχωρείται δηλαδή η έκδοση διοικητικών πράξεων, με τις οποίες καθορίζεται θέση για την λειτουργία ιχθυοτροφικής μονάδος, πριν θεσπισθεί στην περιοχή ζώνη αναπτύξεως ιχθυοτροφείων κατά τη διαδικασία του άρθρου 24 του Ν. 1650/1986, εκτός αν προβλέπεται χωροθέτηση ιχθυοτροφείου από εγκεκριμένη Ζώνη Οικιστικού Ελέγχου ή από εγκεκριμένο χωροταξικό ή ρυθμιστικό ή άλλο αντίστοιχο σχέδιο. Περαιτέρω, ήταν μεν ανεκτή συνταγματικώς η παρασχεθείσα με το άρθρο 6 παρ. 2 του Ν. 2242/1994 δυνατότητα, αν δεν έχουν ακόμη εγκριθεί χωροταξικά σχέδια και προγράμματα, να καθορίζεται η θέση εγκαταστάσεως δραστηριοτήτων κατά την προβλεπόμενη από τον Ν. 1650/1986 διαδικασία προεγκρίσεως χωροθετήσεως, μετά από συνεκτίμηση, σε κάθε επί μέρους περίπτωση, στοιχείων χωροταξικού σχεδιασμού της ευρύτερης περιοχής, για εύλογη μεταβατική περίοδο, ορισθείσα με την ίδια διάταξη σε τριετία από την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού (3.10.1994), δηλαδή για χρονικό διάστημα επαρκές, κατά την εκτίμηση του νομοθέτου, ώστε να ολοκληρωθούν και εγκριθούν οι Ειδικές Χωροταξικές Μελέτες, ιδίως για τις παράκτιες περιοχές και τις μικρές νήσους που αποτελούν ευαίσθητα οικοσυστήματα (βλ. και την αιτιολογική έκθεση της σχετικής τροπολογίας που κατετέθη στο αρχικό σχέδιο νόμου και απετέλεσε εν συνεχεία το άρθρο 6 παρ. 2 του Ν. 2242/94), αντίκειται όμως στο Σύνταγμα η δυνατότητα επ' αόριστον χρήσεως της ευχερείας αυτής, η οποία χορηγήθηκε αρχικώς με το άρθρο 18 του Ν. 2732/1999 και διατηρήθηκε, ακολούθως, με το άρθρο 18 παρ. 4 του Ν. 2742/1999, μάλιστα δε και με αναδρομική ισχύ. Μειοψήφησαν ο Πρόεδρος, ως και οι Σύμβουλοι Σ. Καραλής, Ν. Σκλίας, Ν. Σακελλαρίου, Δ. Πετρούλιας, Δ. Μπριόλας, Γ. Σγουρόγλου, Α. Καραμιχαλέλης, Γ. Ποταμιάς και Ι. Ζόμπολας, οι οποίοι διετύπωσαν την γνώμη ότι η ρύθμιση του άρθρου 18 του Ν. 2732/1999, κατά την οποία παρατείνεται η δυνατότητα ιδρύσεως μονάδων ιχθυοκαλλιέργειας κατά την ανωτέρω διαδικασία του άρθρου 4 παρ. 6 του Ν. 1650/1986, χωρίς να έχει προηγηθεί η έγκριση χωροταξικού σχεδίου ή ο καθορισμός, κατά το άρθρο 24 του ίδιου Ν. 1650/1986, ζώνης αναπτύξεως ιχθυοτροφείων, προκειμένου να μην ανακοπεί η ανάπτυξη μιας σημαντικής για την εθνική οικονομία παραγωγικής δραστηριότητας μέχρι την ολοκλήρωση του χωροταξικού σχεδιασμού στον τομέα των υδατοκαλλιεργειών για το σύνολο της Χώρας (βλ. την εισηγητική έκθεση για την αντίστοιχη διάταξη του σχεδίου νόμου), δεν αντίκειται στο Σύνταγμα, δεδομένου αφενός μεν ότι, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής του Ν. 2732/1999, η προαναφερόμενη παράταση ισχύει για εύλογη μεταβατική περίοδο, συναρτώμενη ήδη προς τον αναγκαίο χρόνο για την κατάρτιση χωροταξικών σχεδίων, βάσει των αρχών και μέσων, από τα όργανα και κατά τη διαδικασία που θεσπίζονται με τον επακολουθήσαντα Ν. 2742/1999, αφετέρου δε ότι οι δυνάμει της παρ. 6 του άρθρου 4 του Ν. 1650/1986, όπως αυτή συμπληρώθηκε με το Ν. 2242/1994, πράξεις προεγκρίσεως χωροθετήσεως εκδίδονται, κατά τον νόμον, μετά από συνεκτίμηση των στοιχείων χωροταξικού σχεδιασμού της ευρύτερης περιοχής (βλ. και άρθρο 9 του Ν. 2742/1999) και διέπονται ήδη από τις αρχές του άρθρου 2 του Ν. 2742/1999.

Επομένως, κατά την ήσσονα αυτή γνώμη, δεν πάσχει η προέγκριση χωροθετήσεως εκ μόνου του λόγου ότι εκδόθηκε δυνάμει του άρθρου 18 του Ν. 2732/1999.

12. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, η υπ' αριθ. 3021/12.10.2000 απόφαση του Γενικού Γραμματέως Περιφέρειας Στερεάς Ελλάδος, με την οποία προενεκρίθη η χωροθέτηση της επίμαχης μονάδος ιχθυοκαλλιέργειας της παρεμβαίνουσας εταιρείας στην θέση Σβάλα όρμου Γαρδικίου Φθιώτιδος, εξεδόθη δυνάμει της, κατά τα εκτεθέντα στην προηγούμενη σκέψη, κριθείσης ως αντισυνταγματικής διατάξεως του άρθρου 18 του ν. 2732/1999. Συνεπώς, η προέγκριση αυτή είναι μη νόμιμη και πρέπει να ακυρωθούν, κατά τα βασίμως προβαλλόμενα, τόσο η εκμίσθωση της αναγκαίας για την ανάπτυξη της μονάδος θαλασσίας εκτάσεως, όσο και η έγκριση των περιβαλλοντικών όρων λειτουργίας της, όπως τροποποιήθηκε, δεδομένου ότι οι πράξεις αυτές ερείδονται σε παράνομη χωροθέτηση της μονάδος.

Κατόπιν τούτων, οι συνεκδικαζόμενες αιτήσεις πρέπει να γίνουν δεκτές, ενώ πρέπει να απορριφθούν οι παρεμβάσεις. Κατά την γνώμη, όμως, της μειοψηφίας που παρετέθη στην προηγούμενη σκέψη, οι αντίστοιχοι λόγοι ακυρώσεως είναι αβάσιμοι και έπρεπε να απορριφθούν.

13. Επειδή, εν όψει των ανωτέρω, πρέπει να επιβληθεί συμμέτρως εις το Δημόσιο, την Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Φθιώτιδος και την παρεμβαίνουσα εταιρεία η δικαστική δαπάνη του αιτούντος Δήμου. Δεδομένου δε ότι η πρώτη αίτηση ακυρώσεως απορρίπτεται και οι λοιπές δύο γίνονται δεκτές, ενώ η πρώτη συζήτηση των υποθέσεων ενώπιον του παραπέμπαντος σχηματισμού είχε γίνει πριν από την έναρξη ισχύος της υπ' αριθ. 11/22.10.2004 αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας σε Ολομέλεια και Συμβούλιο (Β` 1738/25.11.2004), με την οποία ανακαθορίσθηκε το ύψος της καταβαλλομένης δικαστικής δαπάνης των διαδίκων, το ποσό της δικαστικής δαπάνης καθορίζεται εν προκειμένω σε χίλια εξακόσια ογδόντα (1680) ευρώ. Το ποσό αυτό προκύπτει από το άθροισμα της οφειλομένης για την σύνταξη του δευτέρου και τρίτου δικογράφου αιτήσεως ακυρώσεως δαπάνης (460 συν 460 ευρώ) και της οφειλομένης για την παράσταση του αιτούντος με πληρεξούσιο δικηγόρο κατά την ενώπιον του Τμήματος συζήτηση των δύο αυτών υποθέσεων (380 συν 380 ευρώ), εν όψει του γεγονότος ότι, κατά την ενώπιον της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας συζήτηση, ο αιτών Δήμος δεν παρέστη με πληρεξούσιο δικηγόρο για την δεύτερη και τρίτη αίτηση ακυρώσεως.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Συνεκδικάζει τις αιτήσεις.

Απορρίπτει την πρώτη αίτηση ακυρώσεως.

Δέχεται τις άλλες δύο αιτήσεις ακυρώσεως.

[...]